

20 Οκτωβρίου 2013

Θάνατος του Γέροντος Πατρός Δανιήλ. Επιστροφή Οσ. Αρσενίου εις Πάρον. Γνωριμία αυτού με τον π. Ηλία. Παραμονή του εις τον Άγιον Γεώργιο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Θάματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Βίος και θαύματα του οσίου πατρός ημών Αρσενίου του νέου του εν τη νήσω Πάρω ασκήσαντος

Φιλοθέου Ζερβάκου αρχιμανδρίτου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Θάνατος του Γέροντος Πατρός Δανιήλ. Επιστροφή Οσ. Αρσενίου εις Πάρον. Γνωριμία αυτού με τον π. Ηλία. Παραμονή του εις τον Άγιον Γεώργιο.

*«Απόκειται, τοις άνθρωποις άπαξ αποθανείν μετά δε τούτο κρίσης». (Έβρ. 9:27β)
«Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι εν αναπαύσει έσται». (Παροιμ.)*

Αρκετά έτη παρέμειναν εν Φολεγάνδρω ο Γέρων Δανιήλ μετά του υποτακτικού του Ιεροδιακόνου Αρσενίου, ηγαπημένοι και συνδεδεμένοι ως μία ψυχή σε δυό σώματα. Αλλ επειδή άνθρωποι ήσαν και αυτοί, υποκείμενοι εις τον θάνατον κατά την απόφασιν του Κυρίου, δοθείσαν εις τους προπάτορας ημών, δια την παράβασιν της εντολής του, «Γη ει και εις γην απελεύσει» (Γεν. 3: 9) και «απόκειται τοις άνθρωποις άπαξ αποθανείν μετά δε τούτο κρίσις» (Έβρ. 9: 27β) ήλθε ο καιρός της αναχωρήσεως εκ των πρόσκαιρων του Γέροντος Δανιήλ και, προγνωρίσας τούτο, κάλεσε τον μαθητήν του Αρσένιον και τω λέγει: «εγώ μεν τέκνον μου αναχωρώ εκ της παρούσης ταύτης και προσκαίρου ζωής και πατρίδος και μεταβαίνω εις την αιώνιον, εις την άνω Ιερουσαλήμ, επειδή κατά τον Θεοκήρυκα Απόστολο Παύλον «ουκ εχομεν ώδε μένουσα πόλιν αλλά, την μέλλουσα επιζητούμεν».

Συ δε μένε ενταύθα και μετά την συμπλήρωσιν διετίας να παραλάβης τα οστά μου και να μεταβής εις το Άγιον Όρος η εις το μέρος που σε έχει ο Κύριος προορίσει να ζήσης τας υπολοίπους βραχυτάτας ημέρας της ζωής σου και κατόπιν να έλθης εκεί εις την άνω Ιερουσαλήμ, την αληθινήν και παντοτινήν Πατρίδαν, εις την οποίαν θα σε αναμένω ίνα καθώς εδώ προσκαίρως είμεθα μαζί ηνωμένοι, ούτω και εκεί θα είμεθα ηνωμένοι και αχώριστοι αιωνίως, ηνωμένοι δε και με τον Θεόν, την Υπεραγίαν Θεοτόκον και πάντας τους Αγίους, υμνούντες, ευλογούντες και ακαταπαύστως δοξολογούντες εις πάντας τους αιώνας το Πάντιμον και Πανάγιον και Μεγαλοπρεπές Όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, Αμήν...»

ταύτα λέγων ο σεβάσμιος και προορατικός εκείνος άγιος Γέρων και δους τας τελευταίας υποθήκας και Πατρικάς συμβουλάς τω υποτακτικώ αυτού Αρσενίω και τοις πνευματικοίς του τέκνοις Φολεγανδρίοις, τους οποίους ηγάπησεν ως πραγματικά του γνήσια τέκνα και ηγαπήθη παρ αυτών, προετοιμασθείς δε δια

τελευταίον ασπασμόν αυτοίς και αποχαιρετήσας, παρέδωκε το πνεύμα αυτού εις χείρας Θεού, ον εκ νεότητος ηγάπησεν, ηκολούθησεν και εδούλευσεν, και προς αυτόν απεδήμησεν.

Μέγα πένθος αφήκεν η Αναχώρησις του σεβασμίου Γέροντος εις πάντας τους Φολεγανδρίους, οίτινες τον ηγάπησαν ως Πατέρα των φιλόστοργον, διότι πολύ ωφελήθησαν πνευματικός παρ αυτού, αλλά περισσότερον επένθησεν και ελυπήθην, ο υποτακτικός αυτού Διάκονος Αρσένιος, τον οποίον ορφανόν εκ παιδικής ηλικίας ανέλαβε και σωματικώς και περισσότερον πνευματικός γαλούχησε και εξέθρεψε. Άλλα, πιστεύων ότι ο Γέροντάς του δεν απέθανε, αλλά μετέβη εκ του θανάτου εις την αγήρω μακαριότητα και ότι μεταβαίνων εις την αιώνιον ζωήν θα δέεται υπέρ αυτού και όλων των πνευματικών του τέκνων, παρηγορήθη και, αφ οὔ παρέμεινε δύο περίπου έτη, ποιήσας ανακομιδήν των λειψάνων του αιμνήστου Γέροντός του και παραλαβών αυτά, ητοιμάσθη προς αναχώρησιν. Τούτο αντιληφθέντες οι Φολεγάνδριοι άπαντες, εδραμον συν γυναιξί και τοις τέκνοις αυτών, παρακαλούντες και μετά δακρύων ικετεύοντες, να μη τους εγκαταλείψη και αναχωρήση. «Μη μας εγκαταλείψης, τω έλεγον, ορφανούς. Λυπήσου τους κόπους σου που τόσα έτη εκοπίασες να μάθεις γράμματα τα παιδιά μας, να τα οδηγήσης και εκείνα και ημάς εις τον δρόμο του Θεού. απέθανε ο Γέροντάς σου, μας άφησε, αλλ εΐχαμε σε ως Διδάσκαλον και Πατέρα μας, τώρα μας αφήνεις και συ και ποίον θα έχομεν εις το εξής πατέρα και Διδάσκαλο; Όχι δεν σε αφήνομε να φύγης. Όμως εκείνος επέμεινε, υπενθυμίζων εις αυτούς την εντολή του Γέροντός του —τινές εξ αυτών δια να τον πείσουν να μείνη και να φύγη, τω είπον· αφ οὔ δεν θέλεις να μείνης μαζί μας, θα έλθωμεν ημείς μαζί σου και ούτω τον ηκολήθησαν — και ανεχώρησεν εκ Φολεγάνδρου με τον σκοπό να υπάγη εις Άγιον Όρος και διερχόμενος εκ Πάρου εσκέφθη να εξέλθη να αποχαιρετήση τους γνωστούς του Γέροντας Φιλόθεον τον Α΄, Ηγούμενον της Μονής «Λογγοβάρδας» και Γέροντα Κύριλλον, Ηγούμενον Μονυδρίου Αγίου Γεωργίου και λάβη παρ αυτών τας ευχάς και ευλογίας των. Εξελθών εις Πάρον μετέβη πρώτον εις «Λογγοβάρδαν» και εύρε τον Γέροντα Φιλόθεον και έμαθεν ότι ο π. Κύριλλος μετέβη προς τας αύλους Μονάς, πλην όμως δεν ημποδίσθη να υπάγη εις Άγιον Γεώργιον. Μετέβη με τον σκοπόν να προσκυνήση τον τάφον του πατρός Κυρίλλου και αφ οὔ προσκυνήση και ζητήση τας ευχάς του και τας ευλογίας του, να αναχωρήση. Αλλ ό Άγιος Κύριλλος όστις δεν είχεν αποθάνει, αλλ εύρίσκετο —και ευρίσκεται εις την αιώνιον ζωήν— κοντά εις τον Θεόν επειδή κατά τον σοφό Παροιμιαστήν «δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού και ου μη άψηται αυτών βάσανος» δεν τον άφησε να φύγη, τον ήθελε αντικαταστάτη του και διάδοχόν του.

Εις τον Άγιον Γεώργιον, εύρε διάδοχον του π. Κυρίλλου τον πνευματικόν του υιόν Ηλία τον εξ Ηπείρου, άνδρα σοφόν και ενάρετον, επιστήμονα λόγιον και ζηλωτή,

Ιεροκήρυκα Κυκλάδων, όστις μαθών τον σκοπό του Αρσενίου, ότι προτίθεται να μεταβή εις Άγιον Όρος, τω είπεν: «Αδελφέ Αρσένιε, άκουσον, δεν είναι θέλημα Θεού να υπάγης εις Άγιον Όρος, θέλημα Θεού είναι να μείνης εδώ μαζί μας· ο Θεός σε έστειλε εδώ και η ευχή των Αγίων Πατέρων ημών Δανιήλ και Κυρίλλου σε έφερε. Μείνε λοιπόν μαζί μας. Εδώ, παρά εις το Άγιον Όρος, περισσότερο και θα ωφεληθής και θα ωφεληθής.

Πεισθείς ο Θείος Πατήρ Αρσένιος ότι ήτο θέλημα Θεού να μείνη εις τον Άγιον Γεώργιον, διότι και ο Γέροντας του Δανιήλ δεν τω είπεν οριστικώς «να υπάγεις εις το Άγιον Όρος» αλλά τω είπεν «να υπάγης εις το Άγιον Όρος η εις το μέρος που σε έχει προορίσει ο Θεός», προβλέπων ίσως ως προορατικός ότι ο Θεός τον είχεν προορίσει δια την Μονήν του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, έμεινεν εκεί και συνηριθμήθη εις τα μέλη της αδελφότητας.

Ήσαν δε τότε εις την Μονήν του Αγίου Γεωργίου, ήτις ήτο Μετόχιον της εν Νάξω Ιεράς Μονής Φανερωμένης —καθώς και εις την Ιεράν Μονήν της Φανερωμένης— άνδρες εκλεκτοί, θαυμάσιοι, σοφοί και πεπαιδευμένοι, εις την αρετήν και εις την άσκησιν. Τοιούτοις ανδράσι συναναστρεφόμενος, συνασκοούμενος, συγκοπιών, συναγωνιζόμενος και συγκακοπαθών, πάντας υπερήλασε ταις αρετές και ταις ασκητικαίς αγωγαίς. Ηγρύπνει το πλείστον της νυκτός, 3-4 ώρας εκοιμάτο μόνον το ημερονύκτιον, πολλάκις δε όλην την νύκτα ηγρύπνει προσευχόμενος μετά δακρύων υπέρ εαυτού και των πνευματικών του τέκνων και των μαθητών, τους οποίους εγκατέλιπεν εις την Φολέγανδρον, υπέρ των αδελφών του συνασκητών και υπέρ του σύμπαντος κόσμου. Άπαξ της ημέρας εσιτίζετο, η δε τροφή του ήτο λιτοτάτη, έτρωγε δε τόσον όσον να ζη, να στηρίζεται, να διακονή και να υπηρετή εις όλας τας διακονίας της Μονής. Τροφήν είχε πνευματικήν την ανάγνωσιν των θείων Γραφών και των συγγραμμάτων των Αγίων Πατέρων, την οποίαν τροφήν έτρωγε με πολλήν ευχαρίστησιν και προθυμίαν, και την οποίαν εθεώρει και ως αναγκαιοτέραν και ωφελιμωτέραν της σωματικής, υλικής τροφής, η οποία μόνον το σώμα τρέφει, ενώ η πνευματική τροφή πολλάκις τρέφει και την ψυχήν και το σώμα, διότι η γλυκύτης της πνευματικής τροφής, πολλάκις όταν αυτή τρώγεται με πολλήν όρεξιν και ευχαρίστησιν, μεταδίδεται και εις το σώμα το οποίον γλυκαινόμενον ευφραίνεται τόσον ώστε να αηδιάζη την υλικήν και να μη θέλη να φάγη. Καθώς τούτο γίνεται δήλον από τον βίον πολλών Προφητών και Αγίων.

Ο Προφήτης Μωυσής και ο Προφήτης Ηλίας με μιας ημέρας τροφήν πέρασαν ημέρας 40 τελείως άσιτοι. Ποίος τους έτρεφε; ο λόγος του Θεού, η τροφή της ψυχής, η πνευματική τροφή. Εκείνη η τροφή που είπεν ο Κύριος εις το Ιερόν Ευαγγέλιον «ουκ επ άρτω μόνον ζήσεται άνθρωπος, αλλ επί παντί ρήματι εκπορευομένω δια του στόματος Θεού» (Ματθ. 4: 4), ο Προφήτης του Υψίστου ο

Πρόδρομος και Βαπτιστής Ιωάννης με ακρόδρυα (βλαστούς θάμνων) και μέλι άγριον, η Οσία Μαρία η Αιγυπτία, η Αγία Θεοκτίστη, πολλοί ερημίται, ασκηταί, ετρέφοντο επί πολλά έτη εις όλην των την ζωήν με χόρτα μόνον και ύδωρ. Ήτο δυνατόν μόνον με χόρτα ωμά, άγρια να ζήση άνθρωπος τόσα έτη; Εν τούτοις έζων. Πως έζων; Με τον λόγον του Θεού, την πνευματικήν τροφήν, την ενθύμησιν του Θεού, των ουρανίων αγαθών, με αυτά περισσότερον ετρέφοντο, τινές δε έζησαν και μόνον με την Αγίαν Κοινωνίαν· ο Άγιος Αντώνιος πολλάκις ενώ έτρωγε τροφήν υλική ως άνθρωπος με τους μαθητάς του, ήρχετο εις έκστασιν και έπαυε να τρώγη. Κάποτε δε ενώ έτρωγε, έπαυσε να τρώγη και ήρχισε να κλαίη. Ερωτώμενος δε παρά των μαθητών του «Διατί Πάτερ κλαίεις;» «Κλαίω τέκνα μου, απήντησε, διότι ενώ είμαι άνθρωπος λογικός τρώγω την τροφήν των αλόγων ζώων». Ούτω και ο Πατήρ Αρσένιος πολλάκις ενώ αναγίνωσκε τας Αγίας Γραφάς η προσηύχετο και εσήμαινε το σήμαντρον της τραπέζης, ελυπείτο, εστενοχωρείτο και πολλάκις έκλαιε διότι άφηνε την πνευματικήν τροφήν, την γλυκυτάτην, την άφθαστον, την αθάνατον και πήγαινε να φάγη την υλικήν και σωματικήν τροφήν. Αλλ υπέρ πάσας τας άλλας αρετάς περισσότερον επιμελείτο την φιλαδελφίαν. Ηγάπα πάντας και περισσότερον τους ασθενείς και τους Γέροντας, τους επιμελείτο και τους υπηρέτει με πολλήν προθυμίαν, ευχαρίστησιν και αγάπην. Αλλά περισσότερον πάντων ηγάπα τον Θεόν με όλην του την ψυχήν και καρδίαν και δι αυτό ηγαπήθη παρά του Θεού και παρά των ανθρώπων.

«Ας αγαπήσωμεν, λέγει ο αββάς Ισαάκ, τον Ένα (δηλαδή τον Θεόν) δια να αγαπήσωσιν ημάς οι πολλοί».

Αφού παρέμεινε ολίγα έτη και ηγάπησε τους αδελφούς και ηγαπήθη και εκείνος υπ αυτών και όχι μόνον υπ αυτών αλλά και υπό των λαϊκών των εγγύς της Μονής και των μακράν, πάντες είχαν ελπίδας ότι μίαν ημέραν θ αξιωθώσιν να τον έχωσι Πνευματικόν των.

http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/agiologion/osios_arsenios_en_parw.htm

Πηγή: <http://www.hristospanagia.gr/?p=16455>